

man paa nogen Maade kan ramme Befalingsmanden derfor, og kun altså ofte vil man blive nødsaget til at straffe det Hele for den Enkeltes Feil. Deri ligger der en Fare, og jeg tror, at man skal holde sig den vel for Die. Spørger man saa om, hvad det da er for virksomme Midler, der efter Udfæstet skal træde i Stedet for legemlige Straffe, saa siges der, at man har troet, at det vil være et virksomt Middel til at holde Mandskabet fra at paadrage sig Straffe i Tjenestetiden, i Lovforslaget at optage en ufravigelig Bestemmelse om, at Enhver, som i sin Tjenestetid har hensiddet i Straffefængsel udover en vis kort Tid, — udover 5 Dage er det fastsat i Lovforslaget — skal tilbageholdes til Tjeneste, efterat han skulde være hjemfærdt, i lige saa mange Dage, som hans Fængselsstraf har medtaget. Det ærede Medlem, der talte sidst, tog mig Brødet ud af Munden ved de Bemærkninger, han gjorde til denne Bestemmelse; men jeg kan ikke Andet end glæde mig over, at vor Samstemning er saa stor, at jeg, naar jeg skulde udtale mig herom, maatte i alt væsentligt bruge omtrent samme Udtryk som det ærede Medlem. Man har affæstet legemlige Straffe for en ringe Brøkdal af Hæren, og saa giver man hele Landet Frygl derfor. Det er et lidt eiendommeligt Princip, men dertil kommer en anden Betragtning. Jeg vil ikke være med til, at det slaas fast som noget fuldstændigt Korrekt, at Tjenesten i Hæren er et saadant Helvede, at en Mand af den Grund, at han ellers kan blive 6 til 8 Dage længere inde, skal afholde sig fra at forse sig. Sveim er det desuden, vi ville ramme? hvem ville vi komme til at holde tilbage? Det er de daarlige Subjekter, men dem maa vi helst være fri for; det er Folk, der som oftest ville være saaledes stillede, at de ikke engang ville være i Stand til at faae noget som helst Erhverv, naar de komme hjem, og saa faae vi den Fornøielse at have dem til Tjeneste. (Eh. Nielsen: Det er Skammen, der skal affrække dem!) Den Skam, at blive holdt til Eftertjeneste bryder Ingen sig om (Stemmer: Jo!) De Herrer sige Jo, men jeg skal bevise Dem, at det ikke forholder sig saaledes. Have vi ikke i dette Dieblis en Bestemmelse i Hærens § 16, der giver Myndighederne Ret til ved Fornæring af Winterstyrken forlods at udtage det Mandskab, der savner Uddannelse, og anvendes den ikke paa en saadan Maade, at de, der ere straffede — de ere ikke uddannede; de mangle i det Mindste den Evne at kunne underordne sig — holdes tilbage og det ikke i 5—6 Dage, men i 7½ Maaned; og naar det ikke har frugtet, er der saa nogen Grund til at tro, at det vil gjøre det, naar man holder dem tilbage i Dage og ikke i Maaned? Paa den Maade, som Eftertjenesten er foreslaaet, kan jeg ikke tænke mig, at den virkelig vil være et virksomt Middel, men jeg tror, at den vilde være det i det Dieblis, man gif den Bei, som er foreslaaet af det ærede

Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bojfen), til hvem jeg i denne Henseende fuldstændig kan henholde mig, at man benyttede Hærens § 44 til at oprette en Straffefdeling, og at man bestemte i Loven, at den, der idømtes en vis Straf, eller som i Gjentagelsestilfælde havde været straffet med et vist Antal Straffe, skulde overføres til Straffefdelingen og der udføre sin Eftertjeneste. Deri tror jeg, at der vilde ligge et virksomt Middel, som maasse kunde gjøre sin Nytte. Jeg tror, at man bør overveie dette Spørgsmaal, for at se, om der ikke skulde være Anledning til at gaa den Bei; thi een Ting ere vi dog enige om, og det er, at ville tilveiebringe en Lov, som om fornødent kan skabe Lydigheid i Hæren, og som foreskriver Straffe, der kunne ramme de virkelig Skyldige og ikke de Ufskyldige. Ser jeg dernæst hen til Ufsættelsen af § 33 om Eftertjeneste, finder jeg, at den er temmelig uheldig affattet. Det hedder nemlig: „Har nogen under sin Tjenestetid osv.“ Læser man Bemærkningerne til Lovforslaget, skulde man tro, at „Nogen“ kun er de Menige; men vi indkalde ikke blot Menige, men ogsaa værnepligtige Sekondlieutenanter og værnepligtige Korporaler og Underkorporaler. Gaar „Nogen“ ogsaa paa dem? Skal ogsaa Sekondlieutenanter, Korporaler og Underkorporaler kunne ligge inde til saadan Eftertjeneste, hvis de f. Ex. kom til at sidde i Urrest? Jeg veed det ikke, men det er ikke det Eneste ved Paragrafen, der er et andet Punkt, som ogsaa er af Betydning. Hvis de Herrer ville sammenligne § 33 med § 5, ville de se, at § 5 bestemmer, at den, som inden han er kommen til Tjeneste, har gjort sig skyldig i en strafbar Handling, kan straffes ved Krigsret. Hvis han nu for en Forseelse, han har begaaet, inden han kommer i Tjenesten, straffes med Fængsel, skal han da ogsaa kunne holdes tilbage? Og endelig naar en Mand holdes til Eftertjeneste og under denne gjør sig skyldig i Forseelser, der medføre Fængselsstraf, skal han saa atter holdes til Tjeneste? Man kunde tænke sig Individet, som man paa den Maade vilde faae til Gjengangere til evig Tid. Jeg tror som sagt ikke, at denne Paragraf, der er noget ganske Nyt, er helbig affattet og at den rammer, hvor den skulde ramme. Der siges i Bemærkningerne, at det nye Forslag er en Frugt af en Overveelse, som har fundet Sted mellem Hærens og Flaadens høiere Befalingsmænd. Jeg skal ikke indlade mig næiere paa dette Spørgsmaal her, men ved Forandringer af den Natur har det den største Betydning at komme til Kundskab om, hvorledes Udtalelserne ere gaaede, og da jeg antager, at Sagen vil blive henvist til et Udvalg, antager jeg ogsaa, at dette vil gjøre sig Umage for at skaffe sig denne Kundskab. Helst havde jeg set, at Oplysningerne i denne Henseende havde været trykte som Bilag til Straffeloven, thi jeg tror, at det vilde have den største Betydning. Paa samme Tid tilføies der i Bemærkningerne, at man